

br. nr 10.11.12

BIULETYN

CENTRALNEJ RADY ZWIĄZKÓW ZAWODOWYCH

1969

Warszawa, dnia 2 stycznia 1969 r.

Nr 1

SPIS TREŚĆ

01872

Dział B

	str.
Poz. 1 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 20 sierpnia 1968 r. w sprawie obowiązku kształcenia zawodowego na niektórych terenach młodzieży w wieku od ukończenia 15 lat do ukończenia 18 lat	2
2 — rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1968 r. w sprawie dodatków do emerytur i rent z tytułu pracy naukowej	2
3 — uchwała Nr 277 Rady Ministrów z dnia 27 sierpnia 1968 r. w sprawie oceny maszyn i innych urządzeń technicznych w zakresie wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy	4
4 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 15 sierpnia 1968 r. w sprawie dokonywania potrąceń z emerytur i rent osobom przebywającym w domach rencistów lub w innych zakładach pomocy społecznej, w zamkniętych zakładach społecznych służby zdrowia oraz w zakładach szkolenia inwalidów	5
5 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 27 sierpnia 1968 r. w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą uważa się za pracowników w rozumieniu ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin	7
6 — rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 3 września 1968 r. w sprawie świadczeń leczniczych dla emerytów, rencistów i inwalidów oraz członków ich rodzin	8
7 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 sierpnia 1968 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne	9
8 — rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 6 września 1968 r. w sprawie zawieszania prawa do renty rodzinnej w czasie korzystania z niektórych świadczeń z funduszy publicznych	14
9 — zarządzenie Nr 82 Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 września 1968 r. w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych	15
10 — zarządzenie Ministra Finansów z dnia 12 sierpnia 1968 r. w sprawie funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach specjalizujących się w produkcji eksportowej	15
11 — zarządzenie Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 15 sierpnia 1968 r. zmieniające zarządzenie w sprawie wstępnego stażu pracy absolwentów szkół przysposobienia zawodowego, rzemiosł budowlanych, zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących w przedsiębiorstwach budowlanych i budowlano-montażowych	17
12 — zarządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 26 sierpnia 1968 r. w sprawie określenia publicznych imprez artystycznych i rozrywkowych objętych obowiązkiem zgłoszenia	18
13 — pismo okólne Nr 17 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lipca 1968 r. w sprawie usprawiedliwiania nieobecności w pracy i prawa do wynagrodzenia za czas udziału w akcji gaszenia pożaru	18
14 — pismo okólne Nr 20 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 31 lipca 1968 r. w sprawie zwrotu kosztów podróży za dojazdu na konsultacje pracowników, skierowanych na kursowe szkolenie lub doskonalenie zawodowe	19
15 — wytyczne Nr 16 Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 3 czerwca 1968 r. w sprawie zatrudniania absolwentów szkół przysposobienia zawodowego na terenie m. st. Warszawy	19

DZIAŁ B

1

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 sierpnia 1968 r.

w sprawie obowiązku kształcenia zawodowego na niektórych terenach młodzieży w wieku od ukończenia 15 lat do ukończenia 18 lat.*(Dziennik Ustaw z dnia 5 września 1968 r. Nr 34, poz. 231)*

Na podstawie art. 15 w związku z art. 37 ust. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1961 r. o rozwoju systemu oświaty i wychowania (Dz. U. Nr 32, poz. 160) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Na zasadach określonych w rozporządzeniu może być wprowadzony na niektórych terenach obowiązek kształcenia zawodowego młodzieży w wieku od ukończenia 15 lat do ukończenia lat 18, nie uczęszczającej do szkół lub nie pracującej zawodowo.

2. Prezydya wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw) w porozumieniu z Ministrem Oświaty i Szkolnictwa Wyższego określają w miarę potrzeby i posiadanych środków materialnych terminy wprowadzenia obowiązku, o którym mowa w ust. 1, na terenie poszczególnych miast.

§ 2. 1. Wykonanie obowiązku kształcenia zawodowego (§ 1) odbywać się będzie w szkołach zawodowych lub w szkołach (na kursach) przysposabiających do zawodu, organizowanych przez właściwe organy administracji szkolnej na zasadach ustalonych przez Ministra Oświaty i Szkolnictwa Wyższego.

2. Wykonanie obowiązku, o którym mowa w ust. 1, powinno się również odbywać w szkołach zawodowych lub w szkołach (na kursach) przysposabiających do zawodu, organizowanych przez resorty upoważnione do prowadzenia szkół, na wniosek prezydiów właściwych wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 3. Obowiązek kształcenia zawodowego (§ 1) może być również realizowany w Ochotniczych Hufcach Pracy Związku Młodzieży Socjalistycznej i Związku Młodzieży Wiejskiej, do których kierowana jest za-

interesowana młodzież na własną prośbę lub na prośbę jej opiekunów.

§ 4. Rejestracji młodzieży podlegającej obowiązkowi kształcenia zawodowego określonego w § 1 dokonują kuratoria okręgów szkolnych prezydiów właściwych rad narodowych przy współudziale organów zatrudnienia i innych organów podległych prezydium tych rad narodowych.

§ 5. W uzasadnionych wypadkach właściwe organy administracji szkolnej mogą zwolnić osobę odpowiadającą warunkom określonym w § 1 od obowiązku wynikającego z rozporządzenia.

§ 6. Zasady zatrudniania absolwentów szkół (kursów) przysposabiających do zawodu, odbywania przez nich stażu pracy oraz uzyskiwania tytułów kwalifikacyjnych ustali Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac.

§ 7. Utrzymuje się w mocy rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1967 r. w sprawie wprowadzenia obowiązku kształcenia zawodowego młodzieży w wieku od lat 15 do lat 18 na terenie m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 30, poz. 142), z tym że przepisy § 2 ust. 2, § 3, 4 i 6 niniejszego rozporządzenia mają również zastosowanie na terenie m. st. Warszawy.

§ 8. Wykonanie rozporządzenia porucza się Ministrowi Oświaty i Szkolnictwa Wyższego, właściwemu ministrom, Przewodniczącemu Komitetu Pracy i Płac oraz prezydiom wojewódzkich rad narodowych (rad narodowych miast wyłączonych z województw).

§ 9. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz
Wiceprezes Rady Ministrów

2

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 27 sierpnia 1968 r.

w sprawie dodatków do emerytur i rent z tytułu pracy naukowej.*(Dziennik Ustaw z dnia 5 września 1968 r. Nr 34, poz. 232)*

Na podstawie art. 46 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do emerytury pracownikowi, który wykonywał tę pracę ostatnio przed osiągnięciem wieku emerytalnego, wynosi co najmniej 15 lat, a jeżeli pracownik powołany został na stanowisko wymienione w art. 46 ust. 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6),

zwanej dalej „ustawą”, po ukończeniu 55 roku życia — co najmniej 10 lat.

2. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do emerytury pracownikowi, który ostatnio przed osiągnięciem wieku emerytalnego wykonywał pracę inną niż naukowa, wynosi co najmniej:

1) 25 lat dla mężczyzny i 20 lat dla kobiety albo

2) 15 lat, pod warunkiem że przejście z pracy naukowej do innej pracy, wykonywanej ostatnio przed osiągnięciem wieku emerytalnego, nastąpiło ze względu na stan zdrowia, w drodze wyboru,

przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia albo też na skutek objęcia stanowiska obsadzanego w drodze konkursu w zakładzie społecznym służby zdrowia.

§ 2. 1. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty inwalidzkiej pracownikowi, który wykonywał tę pracę ostatnio przed powstaniem inwalidztwa, wynosi co najmniej 5 lat w ciągu ostatnich 10 lat przed powstaniem inwalidztwa.

2. Okres pracy naukowej, o którym mowa w ust. 1, nie jest wymagany, jeżeli pracownik ubiega się o dodatek do renty inwalidzkiej z tytułu inwalidztwa powstałego wskutek wypadku w zatrudnieniu lub choroby zawodowej, pozostających w związku z tą pracą.

3. Okres pracy naukowej wymagany do przyznania dodatku do renty inwalidzkiej pracownikowi, który w chwili powstania inwalidztwa wykonywał pracę inną niż naukowa, wynosi co najmniej 10 lat, przy czym prawo do dodatku powstaje jeżeli:

1) przejście z pracy naukowej do innej pracy, wykonywanej ostatnio przed powstaniem inwalidztwa, nastąpiło ze względu na stan zdrowia, w drodze wyboru, przeniesienia służbowego lub innego zarządzenia oraz

2) przerwa między ustaniem pracy naukowej a powstaniem inwalidztwa nie była dłuższa niż 5 lat.

§ 3. Do okresu pracy naukowej, poza pracą na stanowiskach, o których mowa w art. 46 ust. 2 ustawy, zalicza się również:

1) okresy pracy na stanowisku zastępcy profesora, jeżeli z pracy tej pracownik przeszedł do pracy naukowej oraz

2) okresy, o których mowa w art. 10 ustawy, jeżeli bezpośrednio przed tymi okresami pracownik wykonywał pracę naukową.

§ 4. 1. Osobom powołanym na stanowisko profesora, docenta etatowego, samodzielnego pracownika naukowo-badawczego, starszego kustosa dyplomowanego lub kustosa dyplomowanego przed dniem 9 kwietnia 1965 r. do okresu pracy naukowej wymaganej do przyznania dodatku mogą być zaliczone — poza okresami wymienionymi w § 3 — również okresy pracy naukowo-badawczej lub zawodowej, wykonywanej przed powołaniem na to stanowisko w dziedzinie objętej działaniem szkoły wyższej, wyższej szkoły zawodowej, placówki naukowej lub naukowo-badawczej albo w dziedzinie pokrewnej.

2. Zaliczenia okresów pracy, o której mowa w ust. 1, dokonuje dla pracowników:

1) szkół wyższych i wyższych szkół zawodowych — minister sprawujący nadzór nad tymi szkołami, po wysłuchaniu opinii Rady Głównej Szkolnictwa Wyższego (Rady Wyższego Szkolnictwa Artystycznego),

2) Polskiej Akademii Nauk i jej placówek naukowych, instytutów naukowo-badawczych oraz innych placówek uprawnionych do zatrudniania pracowników naukowo-badawczych — Sekretarz Naukowy Polskiej Akademii Nauk lub właściwy minister, po

wysłuchaniu opinii Głównej Komisji Kwalifikacyjnej,

3) wyższych szkół wojskowych i wojskowych instytutów naukowo-badawczych oraz innych placówek wojskowych uprawnionych do zatrudniania pracowników naukowo-badawczych — Minister Obrony Narodowej, po wysłuchaniu opinii Rady Wyższego Szkolnictwa Wojskowego.

3. Przepis ust. 1 stosuje się również do osób powołanych przed dniem 31 grudnia 1966 r. na stanowiska wymienione w tym przepisie w Bibliotece Narodowej i w Bibliotece Śląskiej. Zaliczenia okresów pracy, o której mowa w ust. 1, dokonuje Minister Kultury i Sztuki po wysłuchaniu opinii Rady Naukowej Biblioteki Narodowej.

§ 5. Przy ustalaniu okresu pracy naukowej wymaganej do przyznania dodatku do emerytury lub renty inwalidzkiej nie uwzględnia się okresów tej pracy wykonywanej w wymiarze czasu pracy niższym niż połowa obowiązkowego wymiaru zajęć, niezależnie od tego, czy praca ta wykonywana była przed czy po wejściu w życie rozporządzenia.

§ 6. 1. Wysokość dodatku oblicza się od emerytury lub renty, która przysługiwałaby wyłącznie od zarobków uzyskiwanych z pracy naukowej, przy czym przy ustalaniu tych zarobków stosuje się odpowiednio przepis art. 17 ustawy.

2. Wysokość dodatku oblicza się od emerytury lub renty (ust. 1) bez jakichkolwiek innych dodatków.

§ 7. W razie ponownego ustalenia wysokości renty inwalidzkiej na podstawie art. 70 ustawy wysokość dodatku ulega ponownemu ustaleniu, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy naukowej; natomiast wysokość dodatku nie ulega zmianie, jeżeli nową wysokość renty ustala się od zarobków z pracy innej niż praca naukowa.

§ 8. Prawa do dodatku do emerytury lub renty nie nabywa, a nabyte traci osoba prawomocnie ukarana w trybie dyscyplinarnym karą wydalenia ze służby.

§ 9. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio do emerytur i rent określonych w przepisach:

1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),

2) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10),

3) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11).

§ 10. Traci moc rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 19 czerwca 1965 r. w sprawie dodatków do rent z tytułu pracy naukowej (Dz. U. Nr 26, poz. 175).

§ 11. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezes Rady Ministrów: w z. P. Jaroszewicz
Wiceprezes Rady Ministrów

3

UCHWAŁA Nr 277 RADY MINISTRÓW

z dnia 27 sierpnia 1968 r.

w sprawie oceny maszyn i innych urządzeń technicznych w zakresie wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy.

(Monitor Polski z dnia 2 września 1968 r. Nr 36, poz. 255)

Na podstawie art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) Rada Ministrów w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych uchwala, co następuje:

Rozdział 1.

Przepisy ogólne.

§ 1. 1. Przepisy uchwały stosuje się do nowych maszyn i innych urządzeń technicznych, których produkcję masową lub seryjną oraz ważną dla gospodarki narodowej produkcję jednostkową powtarzalną uruchamia się na podstawie nowych lub zmodyfikowanych opracowań konstrukcyjnych.

2. Przez określenie „maszyny” użyte w dalszych przepisach uchwały rozumie się maszyny i urządzenia wymienione w ust. 1.

§ 2. 1. Do produkcji mogą być dopuszczone tylko takie maszyny, które:

1) odpowiadają w pełni wymaganiom wynikającym z przepisów art. 14 ust. 1 i art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 30 marca 1965 r. o bezpieczeństwie i higienie pracy (Dz. U. Nr 13, poz. 91) oraz które

2) zostały ocenione pozytywnie w trybie określonym przepisami niniejszej uchwały.

2. Założenia konstrukcyjne konieczne do wykonania nowej maszyny powinny zawierać charakterystykę zagrożeń oraz rozwiązania mające na celu zmniejszenie drgań, hałasu, pylenia, promieniowania, wycieków itp., zapewnienie wygodnej obsługi, zmniejszenie wysiłku przy obsłudze maszyny oraz odpowiednie urządzenia zabezpieczające.

§ 3. 1. Ocenie w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy podlegają założenia konstrukcyjne oraz ostateczne wyniki badań prototypów (serii próbnej).

2. Jeżeli maszyna produkowana jest na podstawie dokumentacji licencyjnej, nabywca licencji obowiązany jest ustalić, czy dokumentacja uwzględnia obowiązujące w kraju wymagania w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy.

3. Jeżeli dokumentacja licencyjna nie odpowiada warunkom określonym w obowiązujących przepisach w zakresie bezpieczeństwa i higieny pracy, decyzję o uruchomieniu produkcji opartej na tej dokumentacji podejmie właściwy minister, w uzgodnieniu z Głównym Inspektorem Pracy Centralnej Rady Związków Zawodowych oraz Głównym Inspektorem Sanitarnym.

Rozdział 2.

Tryb oceny maszyn.

§ 4. 1. Oceny maszyn pod względem bezpieczeństwa i higieny pracy dokonują jednostki organizacyjne wykonujące to zadanie na podstawie przepisów

wydanych w wykonaniu uchwały nr 92 Rady Ministrów z dnia 5 maja 1967 r. w sprawie przygotowania i uruchomienia produkcji nowych maszyn i urządzeń (Monitor Polski Nr 29, poz. 136).

2. Jednostki organizacyjne, o których mowa w ust. 1, dokonują oceny przy udziale specjalistów od spraw bezpieczeństwa i higieny pracy, wyznaczonych na stałe przez właściwe resorty w porozumieniu z zarządami głównymi związków zawodowych.

3. Właściwi ministrowie w porozumieniu z zarządami głównymi odpowiednich związków zawodowych powołują na specjalistów, o których mowa w ust. 2, inżynierów, lekarzy, fizjologów i psychologów posiadających odpowiedni zakres wiadomości z dziedziny bezpieczeństwa i higieny pracy oraz ergonomii.

§ 5. 1. Główny Inspektor Pracy Centralnej Rady Związków Zawodowych oraz Główny Inspektor Sanitarny mają prawo:

1) wglądu do opracowywanej dokumentacji w zakresie niezbędnym do dokonania oceny maszyn w zakresie wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy,

2) delegowania swoich przedstawicieli celem uczestniczenia w próbach i badaniach prototypu maszyn.

2. Organy wymienione w ust. 1 mogą zalecać wykonanie czynności, o których mowa w ust. 1, wytypowanym przez siebie inspektorom pracy zainteresowanych związków zawodowych lub właściwym instytucjom, a w szczególności instytutom naukowo-badawczym.

3. Przedstawiciele organów, o których mowa w ust. 1, mają prawo zgłaszania wniosków co do zmian, jakie należy wprowadzić w konstrukcji maszyn ze względu na wymagania bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 6. Opinie zawierające wnioski, o których mowa w § 5 ust. 3, powinny być udzielone na piśmie lub też zgłoszone do protokołu w terminie 14 dni od daty badania prototypu.

§ 7. Świadectwo dopuszczenia maszyny do produkcji powinno zawierać stwierdzenie, że maszyna oceniona została pozytywnie w zakresie wymagań bezpieczeństwa i higieny pracy.

§ 8. Właściwy minister (kierownik urzędu centralnego), a w odniesieniu do jednostek spółdzielczych właściwy centralny związek spółdzielczy, wprowadzi niezbędne ograniczenia lub zakaz produkcji i obrotu maszynami dopuszczonymi do produkcji w myśl § 7, jeżeli:

1) wytwórca maszyny wprowadzi w niej zmiany powodujące pogorszenie warunków bezpieczeństwa i higieny pracy,

2) w czasie eksploatacji ujawniają się braki wskazujące, że maszyna nie odpowiada wymaganiom bezpieczeństwa i higieny pracy,

3) ze względu na postępowanie w dziedzinie ochrony pracy typ maszyny okaże się przestarzały.

Rozdział 3.

Przepisy przejściowe i końcowe.

§ 9. Jeżeli produkowana w dniu wejścia w życie uchwały maszyna nie odpowiada wymaganiom bezpieczeństwa i higieny pracy, organy określone w

§ 5 mogą zażądać dokonania oceny maszyny w trybie przewidzianym uchwałą.

§ 10. Uchwała nie narusza przepisów szczególnych dotyczących dopuszczenia do ruchu i obrotu niektórych maszyn.

§ 11. Uchwała wchodzi w życie z dniem 1 marca 1969 r.

Prezes Rady Ministrów: w z. *P. Jaroszewicz*
Wiceprezes Rady Ministrów

4

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 15 sierpnia 1968 r.

w sprawie dokonywania potrąceń z emerytur i rent osobom przebywającym w domach rencistów lub w innych zakładach pomocy społecznej, w zamkniętych zakładach społecznych służby zdrowia oraz w zakładach szkolenia inwalidów.

(Dziennik Ustaw z dnia 29 sierpnia 1968 r. Nr 33, poz. 229)

Na podstawie art. 63 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) oraz art. 30 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11) zarządza się, co następuje:

§ 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do osób pobierających emeryturę lub rentę, zwanych dalej „rencistami”, w razie ich pobytu w domach rencistów lub w innych zakładach pomocy społecznej, w zamkniętych zakładach społecznych służby zdrowia i w zakładach szkolenia inwalidów, zwanych dalej „zakładami”.

§ 2. 1. Na pokrycie kosztów utrzymania rencistów dokonuje się potrąceń z emerytury lub renty:

1) w razie pobytu w domu rencistów lub w innym zakładzie pomocy społecznej — w wysokości kosztów utrzymania, nie więcej jednak niż 80% emerytury lub renty,

2) w razie pobytu w zakładzie szkolenia inwalidów — w wysokości kosztów wyżywienia, nie więcej jednak niż 50% renty,

3) w razie nieprzerwanego pobytu ponad 6 miesięcy w zamkniętym zakładzie społecznej służby zdrowia, poczynając od miesiąca siódmego — w wysokości kosztów wyżywienia, nie więcej jednak niż 50% emerytury lub renty.

2. Potrąceń, o których mowa w ust. 1 pkt 3, nie dokonuje się w razie pobytu rencisty w zamkniętym zakładzie (oddziale) przeciwgruźliczym.

§ 3. 1. Przy dokonywaniu potrąceń (§ 2 ust. 1) bierze się pod uwagę emeryturę lub rentę wraz z wszystkimi wzrostami i dodatkami, z wyjątkiem dodatków rodzinnych oraz kwot podlegających potrąceniu na zaspokojenie należności alimentacyjnych; dodatki rodzinne wypłaca się w całości bezpośrednio osobom, dla których zostały przyznane, lub ich opiekunom.

2. W razie pobytu w zakładzie rencisty pobierającego rentę rodzinną, do której uprawnione są również inne osoby, potrąceń dokonuje się z części renty przypadającej renciście z podziału dokonanego w myśl przepisów o podziale renty rodzinnej.

3. Pozostałą po potrąceniu część emerytury lub

renty, nie mniej jednak niż 200 zł miesięcznie, wypłaca się renciście lub wskazanej przez niego osobie.

§ 4. 1. Potrąceń dokonuje organ wypłacający emeryturę lub rentę, zwany dalej „organem rentowym”.

2. Potrąceń dokonuje się poczynając od najbliższego terminu płatności emerytury lub renty przypadającego po otrzymaniu przez organ rentowy zawiadomienia o przyjęciu rencisty do zakładu, z tym że w razie pobytu rencisty w zamkniętym zakładzie społecznej służby zdrowia potrąceń dokonuje się nie wcześniej niż od siódmego miesiąca nieprzerwanego pobytu w tym zakładzie.

§ 5. 1. Zakład przyjmujący rencistę obowiązany jest zawiadomić o tym organ rentowy.

2. W razie przyjęcia rencisty do zakładu, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 1 i 2, zakład obowiązany jest zawiadomić organ rentowy bezzwłocznie, a w razie przyjęcia rencisty do zakładu, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 3 — przed upływem szóstego miesiąca pobytu rencisty w zakładzie, jeżeli przewiduje się, że pobyt będzie trwał dłużej niż 6 miesięcy.

3. Zawiadomienie powinno zawierać nazwisko i imię rencisty, numer jego emerytury lub renty, datę przyjęcia do zakładu oraz wysokość kosztów utrzymania lub wyżywienia.

4. Wysokość kosztów utrzymania i wyżywienia ustala się według norm określonych przez Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej.

§ 6. 1. Rencistę przebywającego w zakładzie szkolenia inwalidów lub w zamkniętym zakładzie społecznej służby zdrowia zwalnia się od potrąceń z emerytury lub renty, jeżeli ma co najmniej jednego członka rodziny (małżonka, dzieci, wnuki, rodzeństwo i rodziców), który:

1) spełnia warunki wymagane do uzyskania renty rodzinnej,

2) nie osiąga zarobku z tytułu zatrudnienia ani dochodu z innych źródeł.

2. Rencista przebywający w domu rencisty lub w innym zakładzie pomocy społecznej może być częściowo, a nawet całkowicie zwolniony od potrąceń z emerytury lub renty, jeżeli ma co najmniej jednego członka rodziny spełniającego warunki, o których mowa w ust. 1, i znajdującego się w wyjątkowo trudnej sytuacji materialnej.

3. Częściowe, a nawet całkowite zwolnienie od potrąceń z emerytury lub renty może nastąpić również ze względu na wyjątkowo trudną sytuację materialną rencisty, spowodowaną zdarzeniem losowym, bez względu na to, w którym z zakładów on przebywa.

§ 7. W razie częściowego lub całkowitego zwolnienia od potrąceń z emerytury lub renty wypłaca się:

1) renciście lub wskazanej przez niego osobie należną kwotę w całości — jeżeli zwolnienie nastąpiło ze względu na sytuację materialną rencisty (§ 6 ust. 3),

2) renciście lub wskazanej przez niego osobie określonej w § 3 ust. 3 część należnej kwoty, a członkom rodziny pozostałą część tej kwoty — jeżeli zwolnienie nastąpiło ze względu na sytuację rodzinną rencisty (§ 6 ust. 1 i 2).

§ 8. 1. Decyzję o zwolnieniu od potrąceń z emerytury lub renty wydaje na wniosek rencisty lub jego rodziny właściwy do spraw opieki społecznej organ prezydium powiatowej (miejskiej w mieście stanowiącym powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonym z województwa) rady narodowej, po przeprowadzeniu wywiadu społecznego.

2. Decyzję o zwolnieniu od potrąceń wydaje się na określony czas nie przekraczający jednego roku.

3. O decyzji zawiadamia się rencistę, jego rodzinę i zakład, a w razie wydania decyzji zwalniającej od potrąceń również organ rentowy.

4. Zwolnienie od potrąceń na dalsze okresy następuje w trybie określonym w ust. 1—3.

§ 9. 1. Rencistom opuszczającym zakład na stałe lub — za zgodą kierownika zakładu — czasowo na okres dłuższy niż 2 tygodnie wypłaca się emeryturę lub rentę w pełnej wysokości za okres od następnego dnia po njuəzəzəndə zakładu.

2. Wypłata emerytury lub renty w pełnej wysokości następuje na podstawie zaświadczenia wydanego przez zakład, stwierdzającego datę opuszczenia zakładu oraz okres pozostawania rencisty poza zakładem.

§ 10. Potrąceń z emerytury lub renty nie dokonuje się, jeżeli rencista przebywa w zakładach, w których wydatki nie są pokrywane w całości z budżetu Państwa lub ze środków finansowych przedsiębiorstw państwowych.

§ 11. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio również do rencistów pobierających emeryturę i renty przyznane na podstawie:

1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),

2) ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299).

3) ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70),

4) ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 69, poz. 436),

5) ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o zaopatrzeniu emerytalnym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, ich domowników oraz ich rodzin (Dz. U. z 1966 r. Nr 1, poz. 1),

6) ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 13, poz. 90),

7) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8),

8) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10),

9) ustawy z dnia 24 stycznia 1968 r. o rentach i innych świadczeniach dla rolników przekazujących nieruchomości rolne na własność Państwa (Dz. U. Nr 3, poz. 15) oraz w związku z art. 20 ust. 3 tej ustawy również — ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o przejmowaniu niektórych nieruchomości rolnych w zagospodarowanie lub na własność Państwa oraz o zaopatrzeniu emerytalnym właścicieli tych nieruchomości i ich rodzin (Dz. U. Nr 38, poz. 166).

§ 12. W stosunku do rencistów przebywających w kolejowych domach rencistów:

1) uprawnienia i obowiązki organów określonych w § 8 wykonuje powołana przez Ministra Komunikacji komisja do spraw przyjmowania rencistów do kolejowych domów rencistów,

2) wysokość kosztów utrzymania (§ 5 ust. 4) ustala się według norm określonych przez Ministra Komunikacji.

§ 13. 1. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 10 października 1958 r. w sprawie zasad dokonywania potrąceń z rent na pokrycie kosztów utrzymania rencistów przebywających w zakładach opieki społecznej (Dz. U. Nr 64, poz. 315).

2. Decyzje o częściowym lub całkowitym zwolnieniu od potrąceń, wydane na podstawie rozporządzenia, o którym mowa w ust. 1, zachowują moc na czas ich wydania.

§ 14. Okres sześciu miesięcy, o którym mowa w § 2 ust. 1 pkt 3 i w § 5 ust. 2, liczy się od dnia wejścia w życie rozporządzenia.

§ 15. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1 października 1968 r.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
w. z. A. Firganek

5

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 27 sierpnia 1968 r.

w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą uważa się za pracowników w rozumieniu ustawy o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin.*(Dziennik Ustaw z dnia 5 września 1968 r. Nr 34, poz. 234)*

Na podstawie art. 5 ust. 2 pkt 2, art. 92 i art. 125 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za pracowników w rozumieniu art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), zwanej dalej „ustawą”, uważa się osoby wykonujące pracę nakładczą w rozumieniu przepisów określających istotne cechy tej pracy, jeżeli:

1) pracę nakładczą wykonują na podstawie pisemnej umowy zawartej z jednostką gospodarki uspołecznionej, z wyjątkiem wypadków określonych w § 3,

2) osiągają z tytułu tej pracy zarobki wynoszące za 3 kolejne miesiące kalendarzowe w sumie co najmniej 1800 zł, a jeżeli osoba wykonująca pracę nakładczą jest inwalidą (art. 12 ustawy) — 1500 zł, jeżeli jest zaliczona do III grupy inwalidów, i 900 zł, jeżeli jest zaliczona do II lub I grupy inwalidów,

3) zarobek ich w 3 kolejnych miesiącach nie przekracza 9000 zł.

2. Warunek, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, uważa się za spełniony mimo nieosiągnięcia przez osobę wykonującą pracę nakładczą zarobku określonego w tym przepisie, jeżeli jednostka gospodarki uspołecznionej, dla której wykonywana jest praca nakładczą, stwierdza, że spowodowane to było przestoje w produkcji, który nie trwał dłużej niż 15 dni w danym miesiącu kalendarzowym, lub jeżeli osoba wykonująca pracę nakładczą była niezdolna do pracy z powodu choroby. Za przestój uważa się przerwę w produkcji, która objęła wszystkie osoby lub grupę osób wykonujących pracę nakładczą dla danej jednostki gospodarki uspołecznionej. W razie przestoju lub choroby osoby wykonującej pracę nakładczą kwoty zarobków określone w ust. 1 pkt 2 ulegają zmniejszeniu proporcjonalnie do skróconego okresu pracy w danym kwartale.

3. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może zamiast zarobków określonych w ust. 1 pkt 2 przyjmować dla niektórych rodzajów produkcji niższe kwoty zarobków albo odpowiednie normy pracy.

§ 2. 1. Osoby wykonującej pracę nakładczą nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy, jeżeli prowadzi ona przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe. Osoby wykonującej pracę nakładczą nie uważa się także za pracownika w rozumieniu ustawy, jeżeli członek jej rodziny, z którym pozostaje ona we wspólnym gospodarstwie domowym, prowadzi przedsiębiorstwo handlowe lub przemysłowe z wyjątkiem rzemiosła.

2. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą, jeżeli osoba ta albo członek jej rodziny, z którym prowa-

dzi wspólne gospodarstwo domowe, osiąga przychody z gospodarstwa rolnego, chyba że jest zaliczona do I lub II grupy inwalidów, a przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 10 000 zł rocznie. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji nakładczej, uznawać za pracowników osoby nie będące inwalidami I lub II grupy, wykonujące pracę nakładczą dla danej jednostki gospodarki uspołecznionej, mimo osiągania przychodów z gospodarstwa rolnego lub prowadzenia wspólnego gospodarstwa domowego z takimi osobami, pod warunkiem jednak, że przychód szacunkowy z gospodarstwa rolnego ustalony dla wymiaru podatku gruntowego nie przekracza kwoty 10 000 zł rocznie.

3. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą, będącej członkiem rolniczej spółdzielni produkcyjnej.

4. Za członków rodziny w rozumieniu ust. 1 i 2 uważa się osoby wymienione w art. 6 ust. 2 ustawy.

§ 3. Nie uważa się za pracownika w rozumieniu ustawy osoby wykonującej pracę nakładczą na rzecz spółdzielczych zrzeszeń osób wykonujących pracę nakładczą i wytwórców domowych. Zakład Ubezpieczeń Społecznych w uzgodnieniu z Komitetem Pracy i Płac może w wyjątkowych wypadkach, uzasadnionych rodzajem lub organizacją produkcji nakładczej, uznawać za pracowników osoby wykonujące pracę nakładczą dla niektórych zrzeszeń.

§ 4. Przepisy rozporządzenia nie dotyczą osób wykonujących pracę nakładczą, które są już pracownikami w rozumieniu ustawy z tytułu innej pracy niż nakładczą.

§ 5. 1. Osoba wykonująca pracę nakładczą uważana jest za pracownika uprawnionego do świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz do zasiłków rodzinnych, jeżeli w okresie 3 miesięcy poprzedzających miesiąc, w którym wystąpiły okoliczności uzasadniające prawo do świadczeń, spełniała warunki określone w § 1 i nie zachodziły okoliczności określone w §§ 2 i 3, pozabawiające osobę wykonującą pracę nakładczą prawa do uznania za pracownika.

2. W stosunku do osoby wykonującej pracę nakładczą, która nie przepracowała jeszcze 3 miesięcy, warunek określony w ust. 1 uważa się za spełniony, jeżeli osoba ta odpowiada warunkom określonym w § 1 ust. 1 pkt 1 oraz jej zarobek w tym okresie nie przekroczył 9000 zł.

3. Przepisy o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy oraz określające zasady i tryb przeprowadzania kontroli pracowników zwalnianych od pracy stosuje się odpowiednio do osób wykonujących pracę

nakładczą. Osoba wykonująca pracę nakładczą traci prawo do zasiłku chorobowego w okresie czasowej niezdolności do pracy w wypadkach przewidzianych w tych przepisach, w szczególności jeżeli w tym czasie wykonuje pracę nakładczą.

§ 6. 1. Za okresy zatrudnienia wymagane do uzyskania prawa do emerytury lub renty uważa się kalendarzowe okresy miesięczne, w których osoba wykonująca pracę nakładczą osiągała zarobki wynoszące co najmniej $\frac{1}{3}$ kwot określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 i nie przekraczające 3000 zł oraz nie zachodziły okoliczności określone w §§ 2 i 3, pozbawiające osobę wykonującą pracę nakładczą prawa do uznania za pracownika.

2. Jeżeli osoba wykonująca pracę nakładczą nie osiągnęła w danym miesiącu kalendarzowym zarobku w wysokości $\frac{1}{3}$ kwot określonych w § 1 ust. 1 pkt 2 lub osiągnęła zarobek przekraczający kwotę 3000 zł, miesiąc ten zalicza się do okresu zatrudnienia wymaganego do uzyskania prawa do emerytury lub renty, jeżeli zarobek z tego miesiąca łącznie z zarobkami z 2 poprzednich miesięcy kalendarzowych odpowiada kwotom określonym w § 1 ust. 1 pkt 2 i 3.

§ 7. 1. Zaliczenie pracy nakładczej do okresów zatrudnienia następuje na podstawie wpisów w le-

gitymacji ubezpieczeniowej lub na podstawie innych oryginalnych dokumentów.

2. Wpisu okresów pracy nakładczej do legitymacji ubezpieczeniowej dokonuje na podstawie posiadanych dokumentów jednostka gospodarki społecznej, dla której była wykonywana praca nakładczą, po stwierdzeniu, że osoba, która tę pracę wykonywała, spełnia warunki określone w §§ 1—4.

§ 8. Okresy pracy nakładczej, poprzedzające datę wejścia w życie niniejszego rozporządzenia, uważa się za okresy zatrudnienia, jeżeli osoba, która wykonywała tę pracę, podlegała obowiązkowi ubezpieczenia społecznego na podstawie przepisów obowiązujących w czasie wykonywania tej pracy.

§ 9. Traci moc rozporządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 24 stycznia 1966 r. w sprawie określenia, które osoby wykonujące pracę nakładczą są pracownikami w rozumieniu dekretu o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 5, poz. 31).

§ 10. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac:
wz. A. Firganek

6

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ZDROWIA I OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 3 września 1968 r.

w sprawie świadczeń leczniczych dla emerytów, rencistów i inwalidów oraz członków ich rodzin.

(Dziennik Ustaw z dnia 19 września 1968 r. Nr 35, poz. 245)

Na podstawie art. 60 ust. 3 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6), art. 27 ust. 6 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 11), art. 33 ust. 4 ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299) oraz art. 31 ust. 5 ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Przepisy rozporządzenia stosuje się do świadczeń leczniczych przysługujących:

1) osobom pobierającym emerytury lub renty określone w przepisach:

a) o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin,

b) o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin,

c) o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadku przy pracy,

d) o zaopatrzeniu emerytalnym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych oraz członków ich rodzin,

e) o rentach i innych świadczeniach dla rolników przekazujących nieruchomości na własność Państwa oraz o przejmowaniu niektórych nieruchomości rol-

nych w zagospodarowanie lub na własność Państwa oraz o zaopatrzeniu emerytalnym właścicieli tych nieruchomości i ich rodzin;

2) inwalidom wojennym i wojskowym zaliczonym do jednej z grup inwalidów;

3) osobom pobierającym renty inwalidzkie określone w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin;

4) osobom pobierającym renty za wysługę lat lub renty inwalidzkie określone w przepisach o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin, jak również w przepisach o Służbie Więziennej, jeżeli nie są uprawnione do świadczeń służby zdrowia Ministerstwa Spraw Wewnętrznych;

5) osobom pobierającym renty rodzinne na podstawie przepisów, o których mowa w pkt 1—4;

6) członkom rodzin osób określonych w pkt 1—4 oraz członkom rodzin rencistów pobierających renty za wysługę lat na podstawie przepisów o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin;

7) wdowom po żołnierzach i inwalidach wojennych i wojskowych, które pobierały renty do dnia 1 grudnia 1956 r., a następnie otrzymały jednorazowe odprawy.

2. Za członków rodziny (ust. 1 pkt 6) uważa się:

1) dzieci, wnuki i rodzeństwo, na które wypłacane dodatki rodzinne do emerytur lub do rent;

2) żonę, jeżeli nie pracuje zarobkowo i pozostaje na utrzymaniu rencisty;

3) rodziców oraz męża rencistki, jeżeli nie pracują zarobkowo i pozostają na utrzymaniu rencisty oraz osiągnęli wiek — mężczyzna 65 lat, kobieta 50 lat lub są inwalidami;

4) inną osobę spełniającą warunki określone w pkt 3, jeżeli osoba ta była uprawniona do pomocy leczniczej z tytułu zatrudnienia rencisty przed powstaniem prawa do emerytury lub renty.

§ 2. 1. Osobom określonym w § 1 ust. 1 przysługują:

1) bezpłatne świadczenia zapobiegawczo-lecznicze i świadczenia z zakresu pomocy położniczej udzielane przez zakłady społeczne służby zdrowia (leczenie ambulatoryjne, domowe, szpitalne, sanatoryjne oraz pomoc doraźna);

2) bezpłatne zaopatrzenie w leki wraz z opakowaniem, środki opatrunkowe i środki pomocnicze;

3) zwrot kosztów przejazdów do zakładu leczniczego i z powrotem — na zasadach obowiązujących w stosunku do ubezpieczonych.

2. Przepis ust. 1 nie dotyczy:

1) leków nabywanych w aptekach przeznaczonych wyłącznie do skupu i sprzedaży leków gotowych produkowanych za granicą;

2) mleka w proszku objętego urzędowym spisem leków, jeżeli nie jest ono przeznaczone dla dziecka chorego w wieku do jednego roku.

§ 3. Świadczenia określone w § 2 przysługują również:

1) w zakresie leczenia następstw wypadku w zatrudnieniu lub wypadku przy pracy albo choroby zawodowej — osobom, które uległy takim wypadkom lub zachorowały na chorobę zawodową, a nie posiadają prawa do renty;

2) w zakresie leczenia choroby lub kalectwa pozostającego w związku ze służbą wojskową — osobom:

a) uznanym za inwalidów na podstawie przepisów

obowiązujących przed dniem 1 lipca 1954 r., które nie zostały zaliczone do żadnej grupy inwalidów,

b) zwalnianym z wojska po dniu 1 lipca 1954 r. wskutek niezdolności do służby z powodu uszkodzeń zdrowia pozostających w związku ze służbą wojskową lub wskutek choroby zawodowej — chociażby osoby te nie zostały zaliczone do żadnej grupy inwalidów,

c) innym, które doznały uszkodzenia zdrowia w związku ze służbą wojskową, chociażby nie miały prawa do renty inwalidzkiej.

§ 4. 1. Zakłady społeczne służby zdrowia udzielają świadczeń określonych w rozporządzeniu na podstawie legitymacji lub zaświadczenia właściwego oddziału Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stwierdzających posiadanie odpowiednich uprawnień, a jeżeli chodzi o emerytów i rencistów, ponadto po okazaniu dowodu bieżącego pobierania emerytury lub renty.

2. Podstawą do bezpłatnego otrzymywania z aptek otwartych leków i środków opatrunkowych są recepty wystawione według ustalonego wzoru przez lekarzy, lekarzy dentyków, starszych felczerów i felczerów zakładów społecznych służby zdrowia.

3. Osoby ubiegające się o świadczenia lecznicze są obowiązane okazywać na żądanie dowody tożsamości.

§ 5. Uprawnienia osób określonych w § 1 do świadczeń zakładów lecznictwa uzdrowiskowego oraz do zaopatrzenia w przedmioty ortopedyczne regulują odrębne przepisy.

§ 6. Traci moc rozporządzenie Ministra Zdrowia i Opieki Społecznej z dnia 22 marca 1961 r. w sprawie świadczeń leczniczych dla rencistów i inwalidów oraz członków ich rodzin (Dz. U. z 1961 r. Nr 20, poz. 103 oraz z 1962 r. Nr 55, poz. 278).

§ 7. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Zdrowia i Opieki Społecznej:
J. Kostrzewski

7

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 19 sierpnia 1968 r.

w sprawie obliczania podstawy wymiaru emerytury lub renty, zasiłków z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa oraz składek na ubezpieczenia społeczne.

(Dziennik Ustaw z dnia 19 września 1968 r. Nr 35, poz. 246)

Na podstawie art. 17 ust. 5 i art. 125 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1.

Podstawa wymiaru emerytury lub renty.

§ 1. 1. Podstawę wymiaru emerytury lub renty, zwaną dalej „podstawą wymiaru”, stanowi przeciętny miesięczny zarobek w gotówce i w naturze — zależnie od wniosku zainteresowanego:

1) albo z ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia, albo

2) z kolejnych 24 miesięcy zatrudnienia dowolnie

wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 12 lat zatrudnienia.

2. Okres, z którego zarobki zostały przyjęte do obliczenia podstawy wymiaru, może być zmieniony na inny okres zatrudnienia wymieniony w ust. 1 na wniosek rencisty zgłoszony w ciągu 3 lat od wydania decyzji przyznającej emeryturę lub rentę. Uwzględnienie wniosku zgłoszonego po tym terminie może nastąpić w uzasadnionych wypadkach za zgodą Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lub osób przez niego upoważnionych.

§ 2. Za zarobek, jaki przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru z tytułu zatrudnienia w uspołecznionym zakładzie pracy, uważa się wypłaty bez

potrąceń dokonane na rzecz pracownika w gotówce i w naturze, określone w §§ 3 i 4, ze źródeł wymienionych w uchwale nr 8 Rady Ministrów z dnia 12 stycznia 1965 r. w sprawie składników funduszu płac i pozostałych wynagrodzeń z tytułu pracy w jednostkach gospodarki uspołecznionej (Monitor Polski z 1965 r. Nr 2, poz. 5 i z 1967 r. Nr 57, poz. 277), zwanej dalej „uchwałą”.

§ 3. Za zarobek w gotówce w uspołecznionym zakładzie pracy uważa się:

1) wypłaty zaliczone w myśl uchwały do osobowego funduszu płac, z wyjątkiem:

- a) dopłat za rozłąkę,
- b) ekwiwalentów wypłacanych rencistom nauczycielom z powodu zawieszenia prawa do renty w czasie zatrudnienia,
- c) odpraw przewidzianych w obowiązujących przepisach z tytułu zwolnienia z pracy lub przeniesienia do innej pracy,
- d) dodatku godzinowego wypłacanego na kolei pracownikom drużyn lokomotywowych i konduktor-skich,

e) zarobków z tytułu pracy nakładczej osób nie będących pracownikami w rozumieniu przepisów wydanych na podstawie art. 5 ust. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) oraz

2) wypłaty spoza osobowego funduszu płac określone w wykazie stanowiącym załącznik do rozporządzenia, dokonywane na rzecz własnych pracowników.

§ 4. 1. Za zarobek w naturze w uspołecznionych zakładach pracy uważa się deputat, umundurowanie lub inne świadczenia w naturze, wydane pracownikowi zgodnie z obowiązującymi przepisami całkowicie lub częściowo nieodpłatnie, albo ich ekwiwalent pieniężny i zaliczane w myśl uchwały do osobowego funduszu płac.

2. Wartość deputatu lub innych świadczeń w naturze (ust. 1) przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru w wysokości określonej w odpowiednich przepisach, a w razie ich braku — według norm budżetowych:

1) w pełnej wysokości, jeżeli pracownik pobrał je całkowicie nieodpłatnie,

2) w wysokości odpowiadającej części nieodpłatnej, jeżeli pracownik pobrał je częściowo nieodpłatnie.

3. Wartość deputatu lub innego świadczenia w naturze, która nie została określona odpowiednimi przepisami lub normami budżetowymi, ustala się według cen detalicznych, a produktów rolnych — według przeciętnych cen skupu w dostawach ponadobowiązkowych z okresów, z których zarobki przyjmuje się do podstawy wymiaru.

4. Roczna wartość użytkowania działki przez pracownika określa się w wysokości:

1) 1.130 zł za 25 arów ziemi pod okopowe wraz z pracami sprzężajnymi lub za wartość ziemniaków wydanych zamiast ziemi — dla pracowników państwowych gospodarstw rolnych,

2) równowartości 2 kwintali żyta według cen w dostawach ponadobowiązkowych za 1 hektar użytkowanej działki — w wypadkach nie wymienionych w pkt 1.

§ 5. Do obliczenia podstawy wymiaru przyjmuje się również:

1) dochody z tytułu osobistej pracy w rolniczej spółdzielni produkcyjnej osiągnięte za dni pracy podlegające zaliczeniu do okresu zatrudnienia na zasadach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 32 ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o zaopatrzeniu emerytalnym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, ich domowników oraz ich rodzin (Dz. U. z 1966 r. Nr 1, poz. 1);

2) uposażenie osiągnięte z tytułu służby wojskowej zawodowej lub nadterminowej;

3) zarobki osiągnięte przez obywateli polskich zatrudnionych w przedstawicielstwach lub misjach państw obcych na obszarze Państwa Polskiego w wysokości, od której opłacana była składka na cele emerytalne;

4) zarobki adwokata z tytułu pracy w zespole adwokackim określone w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 marca 1964 r. w sprawie ubezpieczenia społecznego adwokatów — członków zespołów adwokackich i ich rodzin (Dz. U. Nr 10, poz. 62).

§ 6. Do obliczenia podstawy wymiaru nie przyjmuje się:

1) wartości świadczeń w naturze wynikających z przepisów o bezpieczeństwie i higienie pracy lub ekwiwalentów tych świadczeń, jak odzieży ochronnej, posiłków lub środków odżywczych, środków piorących, ekwiwalentu za pranie odzieży ochronnej itp.;

2) korzyści materialnych zapewnionych pracownikom w układzie zbiorowym pracy lub w umowie indywidualnej, a polegających w szczególności na uprawnieniu do:

a) zakupywania po cenach niższych niż detaliczne niektórych artykułów lub przedmiotów,

b) korzystania z bezpłatnych lub częściowo odpłatnych przejazdów środkami lokomocji, z biletów teatralnych, kinowych itp.

§ 7. Za zarobek, który przyjmuje się do podstawy wymiaru z tytułu zatrudnienia w nie uspołecznionym zakładzie pracy, uważa się całkowity zarobek w gotówce i w naturze bez potrąceń, który był zgłaszany bieżąco do wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

§ 8. 1. Wartość utrzymania, z którego pracownik korzystał w nie uspołecznionym zakładzie pracy, przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru w wysokości:

1) miesięcznie — 450 zł za całkowite wyżywienie wraz z mieszkaniem, 350 zł za całkowite wyżywienie bez mieszkania i 200 zł za częściowe wyżywienie;

2) dziennie — $\frac{1}{25}$ odpowiedniej kwoty wymienionej w pkt 1.

2. Do określenia wartości świadczeń w naturze, innych niż wymienione w ust. 1, wydanych pracownikowi w nie uspołecznionym zakładzie pracy, stosuje się odpowiednio przepisy § 4 ust. 3 i ust. 4 pkt 2.

§ 9. 1. Przy równoczesnym zatrudnieniu pracownika w więcej niż jednym zakładzie pracy do obliczenia podstawy wymiaru przyjmuje się łączny zarobek przysługujący z tytułu wszystkich równoczesnych zatrudnień.

2. Zarobki pobierane w odstępach czasu dłuższych niż jeden miesiąc oblicza się w stosunku miesięcznym i dolicza się do zarobków z tych miesięcy zatrudnienia, za które zarobki te przysługują; dodatkowo wynagrodzenie wypłacane za pracę wykonaną przy sporządzaniu sprawozdania rachunkowego za okres poprzedni (premia bilansowa) dolicza się do zarobku za miesiąc, w którym zostało wypłacone.

§ 10. Do obliczenia podstawy wymiaru przyjmuje się w razie inwalidztwa lub śmierci:

1) w czasie zatrudnienia wykonywanego na podstawie umowy o naukę zawodu, o przyuczenie do określonej pracy lub o odbycie wstępnego stażu pracy — przeciętny zarobek, jaki otrzymują w tym zakładzie pracy pracownicy bezpośrednio po ukończeniu nauki lub przyuczenia do pracy i po odbyciu wstępnego stażu pracy, jeżeli po odbyciu nauki wymagany jest taki staż pracy;

2) w czasie uczęszczania do szkoły związków zawodowych lub do szkoły partyjnej — przeciętny zarobek z okresu zatrudnienia (§ 1 ust. 1) przed skierowaniem do szkoły.

§ 11. 1. Najniższą podstawę wymiaru z tytułu zatrudnienia w uspołecznionym i nie uspołecznionym zakładzie pracy stanowią:

1) wynagrodzenie ustalone w gospodarce uspołecznionej dla najniżej zarabiających w okresie, z którego zarobki przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru, przy czym w razie wykonywania równocześnie dwóch lub więcej zatrudnień bierze się pod uwagę łączny zarobek;

2) odpowiednia część wynagrodzenia wymienionego w pkt 1, jeżeli zatrudnienie wykonywane było w niepełnym wymiarze czasu pracy.

2. Najniższą podstawę wymiaru określona w ust. 1 przyjmuje się, gdy przeciętny miesięczny zarobek w gotówce i w naturze jest niższy od kwot, o których mowa w ust. 1.

3. Jeżeli najniższa podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne została określona w odrębnych przepisach, najniższą podstawę wymiaru emerytury lub renty stanowią kwoty określone w tych przepisach.

§ 12. 1. Za miesiąc zatrudnienia objęty okresem ostatnich 12 miesięcy lub kolejnych 24 miesięcy zatrudnienia, z których zarobki przyjmuje się do obliczenia podstawy wymiaru, uważa się, z zastrzeżeniem ust. 2, miesiąc kalendarzowy, w którym pracownik pozostawał w stosunku pracy i osiągnął z tego tytułu zarobek.

2. Nie uważa się za miesiąc zatrudnienia miesiąca kalendarzowego, w którym pracownik pozostawał w stosunku pracy, lecz przez okres dłuższy niż 5 dni:

1) pobierał zasiłki z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby i macierzyństwa,

2) nie wykonywał zatrudnienia wskutek podjęcia lub zaprzestania pracy w ciągu miesiąca,

3) odbywał zasadniczą służbę wojskową lub ćwiczenia wojskowe i nie pobierał całkowitego wynagrodzenia.

3. Zarobki z miesięcy, o których mowa w ust. 2, przyjmuje się jednak do obliczenia podstawy wymiaru, jeżeli jest to korzystne dla zainteresowanego.

§ 13. 1. Okres ostatnich 12 miesięcy zatrudnienia liczy się wstecz od miesiąca, w którym ustało ostat-

nie zatrudnienie, a jeżeli zatrudnienie trwa nadal, od miesiąca:

1) w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub o rentę, albo

2) późniejszego, wskazanego przez osobę zainteresowaną, poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje prawo do pobierania emerytury lub renty.

2. Okres kolejnych 24 miesięcy zatrudnienia obejmuje kolejno następujące 24 miesiące zatrudnienia, o których mowa w § 12 ust. 1 i 3, w dowolnie wybranym przez zainteresowanego okresie z ostatnich 12 lat zatrudnienia.

3. Ustalenie podstawy wymiaru z kolejnych 24 miesięcy zatrudnienia może nastąpić tylko wtedy, gdy istnieją dowody stwierdzające wysokość zarobków za wszystkie te miesiące (§ 16).

§ 14. 1. Jeżeli pracownik był zatrudniony przez okres dłuższy niż 12 miesięcy, lecz z przyczyn obiektywnych potwierdzonych przez zakład pracy lub jednostkę nadrzędną nad zakładem pracy nie mogą być przedłożone dowody o wysokości zarobków za wszystkie ostatnie 12 miesięcy zatrudnienia, do obliczenia podstawy wymiaru przyjmuje się zarobki z tych miesięcy, na które istnieją dowody określone w § 16.

2. Dla pracownika zatrudnionego przez okres krótszy niż 12 miesięcy, ale co najmniej przez 1 miesiąc, do obliczenia podstawy wymiaru przyjmuje się zarobki z faktycznej liczby miesięcy zatrudnienia.

3. Dla pracownika, który był zatrudniony przez okres krótszy niż miesiąc kalendarzowy, do obliczenia podstawy wymiaru przyjmuje się:

1) zarobek, jaki pracownik osiągnąłby na podstawie umowy o pracę, gdyby pracował przez pełny miesiąc, albo

2) zarobek, jaki otrzymywali inni pracownicy tego zakładu pracy, zatrudnieni w tym samym lub podobnym charakterze i o podobnych kwalifikacjach w tym miesiącu zatrudnienia, w którym pracownik przerwał pracę, jeżeli na podstawie umowy o pracę nie można ustalić zarobku.

§ 15. Do obliczenia podstawy wymiaru renty rodzinnej przyjmuje się w razie śmierci:

1) pracownika, który nie miał ustalonego prawa do emerytury lub renty inwalidzkiej — przeciętny miesięczny zarobek zmarłego obliczony odpowiednio według §§ 1—14;

2) rencisty, który nie był zatrudniony po przyznaniu emerytury lub renty — podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej zmarłego;

3) rencisty zatrudnionego po przyznaniu emerytury lub renty inwalidzkiej — albo podstawę wymiaru emerytury lub renty inwalidzkiej, albo przeciętny zarobek rencisty (pkt 1), jeżeli jest to korzystniejsze.

§ 16. 1. Wysokość zarobków ustala się na podstawie dowodów, którymi są dla zarobków:

1) w uspołecznionych zakładach pracy — zaświadczenia tych zakładów, wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych;

2) w nie uspołecznionych zakładach pracy — stwierdzenia właściwych organów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych o wysokości zarobków zgłaszanych bieżąco do wymiaru składek na ubezpieczenie społeczne;

3) obywateli polskich zatrudnionych w przedstawicielstwach i misjach państw obcych — stwierdzenia organów wymienionych w pkt 2 o wysokości podstawy wymiaru składki na cele emerytalne lub zaświadczenia, jak w pkt 1, jeżeli składka opłacana była przez przedstawicielstwo lub misję,

4) adwokata — członka zespołu adwokackiego — zaświadczenie zespołu adwokackiego.

2. W zaświadczeniach, o których mowa w ust. 1, wykazuje się oddzielnie za każdy miesiąc zatrudnienia wysokość zarobku bez potrącenia i po potrąceniu podatku od wynagrodzeń i składki na cele emerytalne.

3. Wysokość zarobków podawana w zaświadczeniach (ust. 1 pkt 1 i 4) powinna opierać się na dokumentach płacowych znajdujących się w zakładzie pracy, jak karty wynagrodzeń lub listy płac; zgodność wysokości zarobków ze stanem faktycznym potwierdza pracownik zakładu pracy upoważniony do podpisywania dokumentów kasowych.

4. W razie niemożności przedłożenia zaświadczenia, o których mowa w ust. 1 pkt 1, wskutek likwidacji zakładu pracy albo zniszczenia lub zagubienia dokumentów płacowych, co powinno być potwierdzone przez jednostkę nadrzędną nad zakładem pracy, w którym pracownik był zatrudniony, ustalenie podstawy wymiaru następuje na podstawie wpisów w legitymacji ubezpieczeniowej o wysokości zarobków za ostatni rok zatrudnienia, a w razie ich braku — na podstawie innych pisemnych dowodów. Jeżeli brak jest takich dowodów, organ rentowy ustala podstawę wymiaru według danych stwierdzonych przez jednostkę nadrzędną nad zakładem pracy, wynikających z przepisów płacowych przy uwzględnieniu kwalifikacji pracownika oraz zajmowanego stanowiska lub rodzaju wykonywanych prac.

5. Organ rentowy bada i ocenia przedłożone zaświadczenia i dowody i w razie wątpliwości przeprowadza postępowanie wyjaśniające.

6. W razie braku dowodów stwierdzających wysokość zarobków z tytułu zatrudnienia w nie uspołecznionym zakładzie pracy do obliczania świadczenia przyjmuje się najniższą podstawę wymiaru określoną w § 11 ust. 1 lub 3.

7. Wysokości zarobków nie ustala się na podstawie zeznań lub oświadczeń świadków.

Rozdział 2.

Podstawa wymiaru zasiłków z ubezpieczenia społecznego.

§ 17. Do obliczania podstawy wymiaru zasiłków z ubezpieczenia społecznego na wypadek choroby i macierzyństwa stosuje się odpowiednio przepisy §§ 2—8 i 11, z tym jednak że:

1) do obliczenia podstawy wymiaru zasiłku chorobowego, domowego, szpitalnego, sanatoryjnego i pługowego nie przyjmuje się wartości świadczeń w naturze lub ich ekwiwalentu, z których pracownik korzysta w okresie pobierania tych zasiłków;

2) podstawę wymiaru zasiłków dla osób wykonujących pracę na podstawie umowy o naukę zawodu, o przyuczenie do określonej pracy lub o odbycie wstępnego stażu pracy stanowi pobierane wynagrodzenie wraz z premią;

3) podstawę wymiaru zasiłków dla osób pobierających emerytury lub renty inwalidzkie i wykonujących zatrudnienie stanowi pobierane wynagrodzenie wraz z premią.

Rozdział 3.

Podstawa wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne.

§ 18. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne stanowią w uspołecznionych zakładach pracy:

1) zarobki w gotówce określone w § 3 pkt 1, z wyłączeniem ponadto wynagrodzeń wypłacanych żołnierzom;

2) zarobki w naturze zaliczane w myśl uchwały do osobowego funduszu płac;

3) dodatkowe zarobki wypłacane z funduszu promozji własnym pracownikom.

§ 19. 1. Podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne w nie uspołecznionych zakładach pracy stanowią przysługujące pracownikom z tytułu zatrudnienia całkowite bez potrąceń zarobki w gotówce i w naturze.

2. Za zarobek w gotówce (ust. 1) uważa się również wynagrodzenie za pracę w godzinach nadliczbowych, dodatki i dopłaty do wynagrodzenia oraz premie.

3. Wartość zarobku w naturze (ust. 1) ustala się według zasad określonych w § 8.

4. Do określenia najniższej podstawy wymiaru składek za pracowników nie uspołecznionych zakładów pracy stosuje się przepisy § 11 z uwzględnieniem przepisów § 17 pkt 2 i 3.

Rozdział 4.

Przepisy końcowe.

§ 20. Podstawę wymiaru emerytury lub renty z tytułu zatrudnienia za granicą regulują odrębne przepisy.

§ 21. Tracą moc:

1) rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 26 lutego 1959 r. w sprawie wysokości zarobku stanowiącego najniższą podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne oraz świadczeń z ubezpieczenia na wypadek choroby i macierzyństwa (Dz. U. Nr 17, poz. 96),

2) rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 22 listopada 1956 r. w sprawie obliczania podstawy wymiaru renty (Dz. U. z 1956 r. Nr 59, poz. 280 i z 1958 r. Nr 26, poz. 113),

3) zarządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 15 czerwca 1954 r. w sprawie ustalania podstawy wymiaru składek i świadczeń przy ubezpieczeniu pracowników rolnych (Monitor Polski Nr A-64, poz. 834),

4) zarządzenie Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 8 lutego 1961 r. w sprawie określenia składników funduszu płac stanowiących podstawę do obliczania składek na ubezpieczenia społeczne w uspołecznionych zakładach pracy (Monitor Polski z 1961 r. Nr 12, poz. 67 i z 1966 r. Nr 18, poz. 103).

§ 22. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie miesiąca od dnia ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Załącznik do rozporządzenia Przewodniczącego Komitetu Pracy i Płac z dnia 19 sierpnia 1968 r. (poz. 246).

WYKAZ WYNAGRODZEŃ SPOZA OSOBOWEGO FUNDUSZU PŁAC

A. Z bezosobowego funduszu płac:

1) wynagrodzenie za zbiórkę i dostawę makulatury, wypłacane na podstawie uchwały nr 114 Rady Ministrów z dnia 30 marca 1962 r. w sprawie gospodarki makulaturą oraz zwiększenia wykorzystania tego surowca przez przemysł papierniczy (Monitor Polski Nr 33, poz. 154),

2) wynagrodzenie za zbiórkę i dostawę surowców wtórnych, wypłacane według przepisów wydanych na podstawie uchwały nr 62 Rady Ministrów z dnia 24 marca 1965 r. w sprawie zasad gospodarowania surowcami wtórnymi (Monitor Polski Nr 19, poz. 81),

3) dodatkowe wynagrodzenie za odprzedaż dostawcom towarów opakowań używanych nadających się do ponownego użytku, wypłacane na podstawie uchwały nr 180 Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 13 lipca 1965 r. w sprawie dodatkowego wynagradzania za odprzedaż opakowań używanych wkalkulowanych w cenę towaru, nadających się do ponownego użytku, odprzedawanych na podstawie umów dostawcom towarów lub wskazanym przez nich jednostkom,

4) wynagrodzenie za dodatkowe wykonywanie czynności inkasa wypłacane pracownikom prezydiów rad narodowych,

5) dodatkowe wynagrodzenie dla pełnomocników Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk, wypłacane na podstawie uchwały nr 290 Rady Ministrów z dnia 19 sierpnia 1960 r. w sprawie dodatkowego wynagrodzenia pracowników prezydiów powiatowych rad narodowych wykonujących funkcję powiatowego pełnomocnika Głównego Urzędu Kontroli Prasy, Publikacji i Widowisk,

6) dodatkowe wynagrodzenie wypłacane z budżetu Zakładu Ubezpieczeń Społecznych lekarzom przemysłowej służby zdrowia oraz lekarzom ośrodków i punktów zdrowia przy rolnych zakładach pracy na podstawie przepisów przewidzianych w art. 10 ust. 1 ustawy z dnia 6 czerwca 1958 r. o zwalczaniu nadużyć w zakresie wykorzystywania zaświadczeń o czasowej niezdolności do pracy (Dz. U. z 1968 r. Nr 7, poz. 43),

7) wynagrodzenie pracowników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych za dodatkową pracę w komisjach lekarskich do spraw inwalidztwa i zatrudnienia wypłacane na podstawie przepisów, o których mowa w art. 13 ust. 4 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6).

B. Z funduszu honorariów:

1) wynagrodzenie za materiał redakcyjny (dziennikarski) dostarczony przez dziennikarza macierzystej redakcji,

2) dodatkowe wynagrodzenie wypłacane własnym stałym pracownikom realizacji progamów radiowych i telewizyjnych za wykonywanie zadań ponadobowiązkowych.

C. Z funduszu prowizji:

1) wynagrodzenie pracowników zatrudnionych u agentów prowadzących zakłady gastronomiczne,

2) dodatkowe wynagrodzenie prowizyjne wypłacane pracownikom własnym.

D. Dodatkowe wynagrodzenie w spółdzielczości za pełnienie funkcji członka zarządu spółdzielni.

E. Z innych wynagrodzeń:

1) dodatkowe wynagrodzenie za wykrycie nielegalnego poboru energii elektrycznej i gazu wypłacane inkasentom na podstawie uchwały nr 23 Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1958 r. w sprawie zasad wynagradzania inkasentów należności za gaz i energię elektryczną,

2) przejściowy dodatek mieszkaniowy pobierany na podstawie uchwały nr 187 Rady Ministrów z dnia 20 lipca 1965 r. w sprawie wprowadzenia przejściowego dodatku mieszkaniowego (Monitor Polski Nr 43, poz. 239); dodatek ten przyjmuje się do podstawy wymiaru według następujących zasad:

a) podstawę wymiaru zwiększa się o kwotę przejściowego dodatku mieszkaniowego wypłaconego w ostatnim miesiącu zatrudnienia przed zgłoszeniem wniosku o emeryturę lub rentę,

b) jeżeli po zgłoszeniu wniosku, o którym mowa pod lit. a), pracownik jest nadal zatrudniony i pobiera przejściowy dodatek mieszkaniowy, podstawę wymiaru zwiększa się na jego wniosek dopiero po zaprzestaniu zatrudnienia o kwotę dodatku wypłaconego w ostatnim miesiącu zatrudnienia,

c) podstawa wymiaru ulega zwiększeniu zgodnie z lit. a) lub b) tylko w wypadku, gdy z rencistą nie zamieszkuje osoby pracujące, które uprawnione były do pobierania przejściowego dodatku mieszkaniowego w dniu 1 października 1965 r.,

d) jeżeli opuści mieszkanie osoba pobierająca przejściowy dodatek mieszkaniowy, która zamieszkiwała z rencistą pobierającym emeryturę lub rentę przyznaną na podstawie wniosku zgłoszonego po dniu 31 grudnia 1967 r., to pobierany przez nią ostatnio dodatek mieszkaniowy wlicza się do podstawy wymiaru, gdy w mieszkaniu nie pozostały inne osoby pracujące, które uprawnione były do pobierania dodatku w dniu 1 października 1965 r.,

3) nagrody pieniężne wypłacone własnym pracownikom, z wyjątkiem nagród:

a) jubileuszowych,

b) państwowych,

c) konkursowych,

d) okolicznościowych,

e) za racjonalizację i wynalazczość,

f) za współzawodnictwo pracy,

g) z funduszu postępu techniczno-ekonomicznego,

h) z funduszu aktywizacji eksportu,

i) za efektywność eksportu,

j) za terminowe wykonanie inwestycji priorytetowych lub za oddawanie określonych obiektów do użytku,

k) wszelkich nagród z funduszy tworzonych na z góry określony czas z przeznaczeniem do wypłaty za wykonanie konkretnych zadań,

l) wypłacanych pracownikom administracji cen-

tralnej i terenowej oraz wymiaru sprawiedliwości i prokuratury z trzyprocentowego lub czteroprocentowego funduszu nagród, przewidzianego w przepisach o uposażeniu tych pracowników, a w terenowych organach finansowych, nie wyłączając pracowników podatkowych biur gromadzkich rad narodowych — z dwuprocentowego funduszu nagród.

8

ROZPORZĄDZENIE PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 6 września 1968 r.

w sprawie zawieszania prawa do renty rodzinnej w czasie korzystania z niektórych świadczeń z funduszy publicznych.

(Dziennik Ustaw z dnia 28 września 1968 r. Nr 36, poz. 248)

Na podstawie art 32 ust. 5 ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o powszechnym zaopatrzeniu emerytalnym pracowników i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 6) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Prawo do renty rodzinnej dla dzieci, wnuków i rodzeństwa korzystających ze świadczeń z funduszy publicznych ulega zawieszeniu, jeżeli osoby te korzystają:

1) ze stypendium na studia zagraniczne,

2) z pełnego utrzymania podczas pobytu w zakładach opiekuńczych i wychowawczych (domy dziecka i młodzieży), w zakładach specjalnych lub w ośrodkach szkolno-wychowawczych,

3) z pełnego utrzymania podczas pobytu w zakładach poprawczych i w schroniskach dla nieletnich.

2. Prawo do renty rodzinnej dla dzieci, wnuków i rodzeństwa ulega zawieszeniu w razie pobytu tych osób w szkołach wojskowych kształcących żołnierzy zawodowych.

3. Przez pełne utrzymanie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, należy rozumieć utrzymanie w pełnym zakresie łącznie z wyżywieniem i ubraniem.

4. Zawieszenie prawa do renty w przypadkach określonych w ust. 1 pkt 2 i 3 następuje, jeżeli pobyt jest nieodpłatny lub gdy rodzice (opiekunowie) zwolnieni są w całości od ponoszenia odpłatności.

§ 2. 1. W razie pobytu w zakładzie wymienionym w § 1 ust. 1 pkt 2 sieroty zupełnej zawieszeniu ulega tylko $\frac{3}{4}$ renty rodzinnej; pozostała część renty przekazuje się na wystawioną sierocie przez zakład, w którym ona przebywa, mieszkaniową książeczkę oszczędnościową.

2. W razie pobytu w zakładzie wymienionym w § 1 ust. 1 pkt 2 dwu lub trzech sierot zupełnych uprawnionych do tej samej renty, każdej z nich przekazuje się na wystawioną przez ten zakład mieszkaniową książeczkę oszczędnościową po $\frac{1}{4}$ renty zawieszając pozostałą część renty. W razie pobytu w zakładzie czterech lub więcej sierot zupełnych, uprawnionych do tej samej renty, każdej z nich przekazuje się na mieszkaniową książeczkę oszczędnościową część renty odpowiednią do liczby sierot.

3. Przepisy ust. 1 i 2 mają zastosowanie tylko wówczas, gdy poza sierotami zupełnymi przebywającymi w zakładzie wymienionym w § 1 ust. 1 pkt 2 nie ma innych osób uprawnionych do tej samej renty rodzinnej.

§ 3. Przepisy rozporządzenia stosuje się odpowiednio również do rent rodzinnych przyznanych na podstawie:

1) ustawy z dnia 28 maja 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym górników i ich rodzin (Dz. U. z 1968 r. Nr 3, poz. 19),

2) ustawy z dnia 13 grudnia 1957 r. o zaopatrzeniu emerytalnym żołnierzy zawodowych i nadterminowych oraz ich rodzin (Dz. U. z 1963 r. Nr 55, poz. 299),

3) ustawy z dnia 31 stycznia 1959 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszów Milicji Obywatelskiej oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 12, poz. 70),

4) ustawy z dnia 10 grudnia 1959 r. o Służbie Więziennej (Dz. U. Nr 69, poz. 436),

5) ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o zaopatrzeniu emerytalnym członków rolniczych spółdzielni produkcyjnych, ich domowników oraz ich rodzin (Dz. U. z 1966 r. Nr 1, poz. 1),

6) ustawy z dnia 29 marca 1965 r. o ubezpieczeniu społecznym rzemieślników (Dz. U. Nr 13, poz. 90),

7) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o świadczeniach pieniężnych przysługujących w razie wypadków przy pracy (Dz. U. Nr 3, poz. 8),

8) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu emerytalnym pracowników kolejowych i ich rodzin (Dz. U. Nr 3, poz. 10),

9) ustawy z dnia 23 stycznia 1968 r. o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i wojskowych oraz ich rodzin (Dz. U. Nr 4, poz. 11),

10) ustawy z dnia 24 stycznia 1968 r. o rentach i innych świadczeniach dla rolników przekazujących nieruchomości rolne na własność Państwa (Dz. U. Nr 3, poz. 15) oraz w związku z art. 20 ust. 3 tej ustawy — również ustawy z dnia 28 czerwca 1962 r. o przejmowaniu niektórych nieruchomości rolnych w zagospodarowanie lub na własność Państwa oraz o zaopatrzeniu emerytalnym właścicieli tych nieruchomości i ich rodzin (Dz. U. Nr 38, poz. 166).

§ 4. Traci moc rozporządzenie Ministra Pracy i Opieki Społecznej z dnia 12 grudnia 1956 r. w sprawie uprawnień do świadczeń rentowych dla dzieci, wnuków i rodzeństwa korzystających z innych świadczeń z funduszy publicznych (Dz. U. Nr 61, poz. 297).

§ 5. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: A. Burski

9

ZARZĄDZENIE Nr 82 PREZESA RADY MINISTRÓW

z dnia 16 września 1968 r.

w sprawie zmian w wykazie jednostek organizacyjnych uprawnionych do tworzenia funduszu na finansowanie wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych.

(Monitor Polski z dnia 24 września 1968 r. Nr 40, poz. 279)

Na podstawie § 1 ust. 2 uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski z 1960 r. Nr 33, poz. 162 i z 1961 r. Nr 81, poz. 343) zarządza się, co następuje:

§ 1. W wykazie jednostek organizacyjnych, stanowiącym załącznik do uchwały nr 84 Rady Ministrów z dnia 3 marca 1960 r. w sprawie finansowania wydatków za osiągnięcia ekonomiczne załóg w niektórych państwowych jednostkach organizacyjnych (Monitor Polski Nr 33, poz. 162 z późniejszymi zmianami), wprowadza się następujące zmiany:

1) w grupie III wykazu w rubryce „Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne”:

a) pod lp. 18 dodaje się wyrazy: „20% od nadwyżki wyegzekwowanych kosztów windykacyjnych nad kosztami windykacyjnymi faktycznie poniesionymi, nie więcej jednak niż 2% planowanego osobowego funduszu płac”,

b) pod lp. 19 dodaje się wyrazy: „50% prowizji od kwoty wzrostu obrotów rynkowych artykułami trudno zbywalnymi i nadwyżkowymi pochodzącymi z zakupu ze szczebla hurtu i detalu w stosunku do

roku poprzedzającego nie więcej jednak niż 2% planowanego osobowego funduszu płac”;

2) w grupie III wykazu dodaje się lp. 23 w brzmieniu:

Lp.	Nazwa jednostki	Dodatkowe środki na fundusz za osiągnięcia ekonomiczne
„23	Zakłady rozliczeń zmechanizowanych oraz zakłady usług inwestycyjnych zjednoczeń państwowych przedsiębiorstw handlowych	25% wzrostu wartości zrealizowanych usług w stosunku do planu przyjętego przez zjednoczenie, nie więcej jednak niż 2% planowanego osobowego funduszu płac”.

§ 2. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r. dla jednostek określonych w § 1 pkt 2, a z dniem 1 października 1968 r. dla jednostek objętych przepisem § 1 pkt 1.

Prezes Rady Ministrów: *J. Cyrankiewicz*

10

ZARZĄDZENIE MINISTRA FINANSÓW

z dnia 12 sierpnia 1968 r.

w sprawie funduszu zakładowego w przedsiębiorstwach specjalizujących się w produkcji eksportowej.

(Monitor Polski z dnia 24 sierpnia 1968 r. Nr 35, poz. 248)

Na podstawie art. 4 i 5 ustawy z dnia 28 marca 1958 r. o funduszu zakładowym w przedsiębiorstwach państwowych (Dz. U. z 1960 r. Nr 13, poz. 78) oraz § 9a ust. 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1965 r. Nr 45, poz. 279, z 1967 r. Nr 26, poz. 120 i z 1968 r. Nr 29, poz. 190) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ilekroć w niniejszym zarządzeniu użyto określenia:

1) „rozporządzenie” — należy przez to rozumieć rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 28 października 1965 r. w sprawie funduszu zakładowego w państwowych przedsiębiorstwach przemysłowych (Dz. U. z 1965 r. Nr 45, poz. 279, z 1967 r. Nr 26, poz. 120 i z 1968 r. Nr 29, poz. 190);

2) „przedsiębiorstwa eksportowe” — należy przez to rozumieć przedsiębiorstwa specjalizujące się w produkcji eksportowej, o których mowa w § 9a rozporządzenia.

§ 2. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo eksportowe wyko-

na w 100% plan sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych, tworzy ono fundusz zakładowy w wysokości wynikającej ze stawki wyrażonej w procentach, ustalonej w załączniku do niniejszego zarządzenia. Podstawę do ustalenia wartości sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych stanowią materiały sprawozdawcze z wykonania eksportu, opracowane dla danego przedsiębiorstwa przez właściwe przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, stosownie do obowiązujących przepisów.

2. Jeżeli przedsiębiorstwo eksportowe nie wykona planu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych, wówczas fundusz zakładowy, jaki przypadałoby za wykonanie tego planu w 100%, ulega zmniejszeniu o 4% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach do 2% pogorszenia, o dalsze 8% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia w granicach od 2% do 6% pogorszenia, o dalsze 15% za każdy rozpoczęty procent pogorszenia od 6% do 10% pogorszenia.

3. W razie wykonania planu sprzedaży produkcji

na eksport w złotych dewizowych w 90% lub mniej przedsiębiorstwo eksportowe traci prawo do funduszu zakładowego.

§ 3. 1. Fundusz zakładowy, obliczony w myśl przepisów § 2, podlega dodatkowemu zwiększeniu w zależności od stopnia wzrostu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych w porównaniu do roku poprzedniego.

2. Kwotę zwiększenia funduszu zakładowego z tytułu, o którym mowa w ust. 1, oblicza się w wysokości do 0,2% planowanego na dany rok osobowego funduszu płac za każdy jeden procent wzrostu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych w porównaniu do roku poprzedniego. Wysokość tej stawki ustalają właściwi ministrowie zależnie od wysokości udziału produkcji eksportowej w ogólnej wartości produkcji przeznaczony do sprzedaży lub od innych kryteriów.

3. Jeśli w roku poprzedzającym dany rok nastąpiło zmniejszenie sprzedaży produkcji na eksport w stosunku do roku poprzedniego, to kwotę zwiększenia funduszu zakładowego oblicza się od wzrostu sprzedaży produkcji na eksport w porównaniu do przedostatniego roku, w którym nastąpił wzrost sprzedaży produkcji na eksport.

4. W razie gdy plan sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych przewiduje wzrost tej sprzedaży w porównaniu do roku poprzedniego, a przedsiębiorstwo wykonało ten plan, wówczas fundusz zakładowy przypadający za założony w planie wzrost sprzedaży produkcji na eksport oblicza się według stawki, o której mowa w ust. 2, podwyższonej o 30%, z uwzględnieniem przepisu ust. 3.

§ 4. Przedsiębiorstwa eksportowe ustalone stosownie do przepisów § 9a ust. 2 rozporządzenia, które będą obejmowały planem sprzedaży produkcji na eksport również dostawy kooperacyjne dla potrzeb produkcji na eksport — stosują przepisy § 2 i 3 zarządzenia z następującymi zmianami:

1) dla ustalenia przypadającego funduszu zakładowego w razie niewykonania planu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych lub planu dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej, wyrażonego w złotych obiegowych, dokonuje się podziału stawki, o której mowa w § 2 ust. 1, na zadania w zakresie sprzedaży produkcji na eksport oraz na zadania w zakresie dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej; podziału tego dokonuje się w takim stosunku procentowym, w jakim pozostaje planowana wartość sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych, wyliczona na podstawie cen fabrycznych wyrażonych w złotych obiegowych, oraz wartość planowanych dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej, wyrażona w złotych obiegowych, do łącznej wartości obydwu tych wielkości;

2) w razie niewykonania planu sprzedaży produkcji na eksport w złotych dewizowych lub planu dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej, wyrażonego w złotych obiegowych, fundusz zakładowy, jaki przypada za wykonanie tych zadań w 100%, obliczony w sposób określony w pkt 1, ulega zmniejszeniu według zasad, o których mowa w § 2 ust. 2 i 3; zmniejszenia te oblicza się oddzielnie za niewykonanie zadań w zakresie sprzedaży

produkcji na eksport oraz w zakresie dostaw kooperacyjnych dla potrzeb produkcji eksportowej.

§ 5. 1. Jeżeli przedsiębiorstwo eksportowe osiągnie rzeczywistą rentowność wyższą od rentowności dyrektywnej, wówczas fundusz zakładowy, obliczony stosownie do przepisów § 2—4, ulega dalszemu zwiększeniu, które oblicza się według poniższej tabeli:

Za poprawę dyrektywnego wskaźnika rentowności	Stawka funduszu zakładowego w % planowanego osobowego funduszu płac za 1 punkt poprawy dyrektywnego wskaźnika rentowności
do 2 punktów	1,0%
w granicach 2,01 do 4 punktów	0,6%
powyżej 4 punktów	0,2%

Zwiększenie funduszu zakładowego należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału tabeli.

2. Jeżeli osiągnięta przez przedsiębiorstwo eksportowe rzeczywista rentowność jest niższa od rentowności dyrektywnej, wówczas fundusz zakładowy obliczony stosownie do przepisów § 2—4 ulega zmniejszeniu, mianowicie:

Za pogorszenie dyrektywnego wskaźnika rentowności w granicach	Zmniejszenie funduszu zakładowego wyrażone w % za każde rozpoczęte 0,1 punkta
0,1 do 0,5 punkta	1%
0,6 do 1,0 punkta	2%
1,1 do 1,5 punkta	3%
1,6 do 2,0 punkta	4%

Zmniejszenie funduszu zakładowego należy liczyć w sposób składany, tj. oddzielnie dla każdego przedziału tabeli. Zmniejszenie funduszu zakładowego z tytułu pogorszenia dyrektywnego wskaźnika rentowności nie może jednak przekraczać 50% kwoty funduszu zakładowego, obliczonego stosownie do przepisów § 2—4.

3. Przez wskaźnik rentowności, o którym mowa w ust. 1 i 2, rozumie się również inne syntetyczne wskaźniki finansowe obowiązujące przedsiębiorstwa danej gałęzi przemysłu.

§ 6. 1. W przedsiębiorstwach przemysłu elektrotechnicznego i maszynowego kwota funduszu zakładowego obliczona zgodnie z § 2—5 podlega zwiększeniu w razie wykonywania produkcji wyrobów na najwyższym poziomie technicznym, zwanych dalej wyrobami grupy „A”.

2. Wygospodarowany fundusz zakładowy zwiększa się w granicach od 0,2% do 0,4% za każdy 1% udziału wartości wyrobów grupy „A” w ogólnej wartości sprzedanej produkcji.

3. Warunkiem zwiększenia funduszu zakładowego, o którym mowa w ust. 2, jest wykonanie planu wartości produkcji wyrobów zaliczonych do grupy „A”.

4. Właściwi ministrowie zróżnicują stawki w granicach określonych w ust. 2 z uwzględnieniem w

szczegółności wysokości udziału wartości wyrobów grupy „A” w ogólnej wartości sprzedanej produkcji, jak również stopnia trudności wykonania wyrobów wymienionej grupy.

§ 7. 1. Przedsiębiorstwom eksportowym, które wykażą się szczególnymi osiągnięciami, np. w zakresie uruchamiania produkcji nowych wyrobów, wydanej poprawy jakości wyrobów, wzbogacenia asortymentu, terminowości dostaw kooperacyjnych, wykonywanych przez przedsiębiorstwa eksportowe na rzecz innych zakładów dla produktów finalnych przeznaczonych na eksport, lub też przedsiębiorstwom eksportowym, w których zajdzie konieczność zneutralizowania skutków pogorszenia dyrektywnego wskaźnika rentowności, wywołanego przyczynami niezależnymi od przedsiębiorstwa, a także przedsiębiorstwom, które z przyczyn niezależnych od siebie nie zwiększą sprzedaży produkcji na eksport w porównaniu do roku poprzedniego lub w których

ze względu na wysoki udział produkcji na eksport w łącznej produkcji zwiększenie to jest nieznaczne — może być przyznany fundusz zakładowy lub mogą być dodatkowo zwiększone odpisy na fundusz zakładowy.

2. Decyzję o przyznaniu funduszu zakładowego lub o zwiększeniu odpisów na fundusz zakładowy wydaje właściwy minister w granicach kwoty określonej w § 7 rozporządzenia.

§ 8. W sprawach nie uregulowanych zarządzeniem obowiązują przepisy rozporządzenia, a w gałęziach przemysłu objętych branżowymi zasadami funduszu zakładowego — przepisy właściwych dla tych gałęzi przemysłu rozporządzeń Rady Ministrów, dotyczących funduszu zakładowego.

§ 9. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 stycznia 1968 r.

Minister Finansów: w z. J. Trendota

Załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 12 sierpnia 1968 r. (poz. 248).

WYKAZ STAWEK ZA WYKONANIE W 100% PLANU SPRZEDAŻY PRODUKCJI NA EKSPORT

Przedsiębiorstwa specjalizujące się w produkcji eksportowej	Stawka odpisu w % planowanego osobowego funduszu płac
1. Podległe:	
a) Ministrowi Przemysłu Ciężkiego	6
b) Ministrowi Przemysłu Maszynowego	5
c) Ministrowi Przemysłu Chemicznego	
2. Podległe pozostałym ministrom	

11

ZARZĄDZENIE MINISTRA BUDOWNICTWA I PRZEMYSŁU MATERIAŁÓW BUDOWLANYCH

z dnia 15 sierpnia 1968 r.

zmieniające zarządzenie w sprawie wstępnego stażu pracy absolwentów szkół przysposobienia zawodowego, rzemiosł budowlanych, zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących w przedsiębiorstwach budowlanych i budowlano-montażowych.

(Monitor Polski z dnia 2 września 1968 r. Nr 36, poz. 256)

Na podstawie § 17 uchwały nr 196 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących (Monitor Polski Nr 47, poz. 273) w porozumieniu z Zarządem Głównym Związku Zawodowego Pracowników Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych zarządza się, co następuje:

§ 1. W § 12 zarządzenia Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dnia 29 sierpnia 1958 r. w sprawie wstępnego stażu pracy absolwentów szkół przysposobienia zawodowego, rzemiosł budowlanych, zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących w przedsiębiorstwach budowlanych i budowlano-montażowych (Monitor Polski Nr 85, poz. 482) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. Absolwentom średnich szkół zawodowych technicznych w okresie odbywania wstępnego stażu pracy na stanowiskach technicznych przysługuje wynagrodzenie w wysokości 1200 zł miesięcznie.

3. Absolwentom średnich szkół zawodowych nie-technicznych oraz średnich szkół ogólnokształcących w okresie odbywania wstępnego stażu pracy przysługuje wynagrodzenie w wysokości 1100 zł miesięcznie”.

§ 2. Wprowadzenie w życie przepisów zarządzenia nie może spowodować przekroczenia przyznanego na 1968 r. funduszu płac.

§ 3. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą od dnia 1 maja 1968 r.

Minister Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych: M. Olewiński

12

ZARZĄDZENIE MINISTRA KULTURY I SZTUKI

z dnia 26 sierpnia 1968 r.

w sprawie określenia publicznych imprez artystycznych i rozrywkowych objętych obowiązkiem zgłoszenia.*(Monitor Polski z dnia 24 września 1968 r. Nr 40, poz. 281)*

Na podstawie art. 2 ust. 2 oraz art. 3 ust. 3 pkt 1 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o zezwoleniach na publiczną działalność artystyczną, rozrywkową i sportową (Dz. U. Nr 12, poz. 64) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Za uprzednim zgłoszeniem mogą być organizowane z okazji wydarzeń o znaczeniu politycznym, społecznym, naukowym lub kulturalnym występy artystyczne i wyświetlanie filmów na akademiach lub obchodach organizowanych przez:

- 1) państwowe jednostki organizacyjne,
- 2) organizacje młodzieżowe: Związek Młodzieży Socjalistycznej, Związek Młodzieży Wiejskiej, Związek Harcerstwa Polskiego i Zrzeszenie Studentów Polskich,
- 3) zarządy główne organizacji społecznych, chyba że zostały zwolnione od obowiązku uzyskania zezwolenia lub dokonania zgłoszenia na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 1968 r. o zezwoleniach na publiczną działalność artystyczną, rozrywkową i sportową (Dz. U. Nr 12, poz. 64), zwanej dalej „ustawą”,
- 4) centralne organizacje spółdzielcze,
- 5) związki i stowarzyszenia twórców we własnej siedzibie, chyba że zostały zwolnione od obowiązku uzyskania zezwolenia lub dokonania zgłoszenia na podstawie art. 3 ust. 1 pkt 3 ustawy.

2. Za uprzednim zgłoszeniem mogą być organizowane przez związki zawodowe i organizacje po-

lityczne imprezy artystyczne lub rozrywkowe, w których biorą udział wykonawcy zawodowi.

§ 2. Zgłoszenia, o którym mowa w § 1, dokonuje się w organie do spraw kultury przydzielnicy powiatowej (miejskiej miasta stanowiącego powiat, dzielnicowej w mieście wyłączonej z województwa) rady narodowej, właściwym ze względu na miejsce, w którym impreza ma się odbyć.

§ 3. Zgłoszenie powinno być złożone organowi wymienionemu w § 2 najpóźniej na 3 dni przed dniem imprezy.

§ 4. Zgłoszenie powinno zawierać:

- 1) oznaczenie organizatora oraz imię i nazwisko osoby odpowiedzialnej za imprezę,
- 2) datę i miejsce oraz rodzaj zamierzonej imprezy,
- 3) program imprezy, tytuły utworów i nazwiska ich autorów oraz imiona i nazwiska wykonawców.

§ 5. 1. Organ do spraw kultury może nie później niż na 24 godziny przed rozpoczęciem imprezy określić warunki i zgłosić zastrzeżenia, do których organizator imprezy obowiązany jest się zastosować.

2. Niezgłoszenie warunków lub zastrzeżeń, o których mowa w ust. 1, oznacza, że impreza może się odbyć zgodnie z treścią zgłoszenia.

§ 6. Zarządzenie wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Kultury i Sztuki: *L. Motyka*

13

PISMO OKÓLNE Nr 17**PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC**

z dnia 8 lipca 1968 r.

w sprawie usprawiedliwiania nieobecności w pracy i prawa do wynagrodzenia za czas udziału w akcji gaszenia pożaru.*(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 10 sierpnia 1968 r. Nr 5, poz. 9)*

Ustawa z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej (Dz. U. Nr 20, poz. 120) zobowiązuje wszystkie osoby fizyczne, które znajdują się w pobliżu miejsca pożaru m. in. do przystąpienia do akcji ratowniczej i podporządkowania się zarządzeniom kierującego tą akcją.

Ustawa ta jednak, jak również inne przepisy związane z ochroną przeciwpożarową oraz przepisy o dyscyplinie pracy nie zawierają wyraźnego postanowienia, które ustalałoby, że wykonywanie tego obowiązku przez pracownika stanowi przyczynę

usprawiedliwiającej nieobecność w pracy i że zachowuje on za czas nieobecności w pracy z tego powodu prawo do wynagrodzenia.

W celu usunięcia wątpliwości w tym zakresie — na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) — ustala się, co następuje:

- 1) Przystąpienie do akcji ratowniczej i podpo-

rządkowanie się w tym zakresie zarządzeniom kierującego akcją ratowniczą (art. 4 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 13 kwietnia 1960 r. o ochronie przeciwpożarowej) stanowi ważną przyczynę usprawiedliwiająca opuszczenie pracy lub spóźnienie się do pracy w rozumieniu § 4 ust. 3 pkt 4 uchwały nr 327 Rady Ministrów z dnia 16 sierpnia 1957 r. w sprawie przestrzegania porządku i dyscypliny pracy (Monitor Polski z 1968 r. Nr 3, poz. 22).

2. Postanowienie ust. 1 dotyczy pracowników wszystkich — zarówno uspołecznionych jak nieuspołecznionych — zakładów pracy, bez względu na to czy dany pracownik był członkiem ochotniczej (obowiązkowej) straży pożarnej, czy nim nie był.

3. Podstawę uznania opuszczenia pracy lub spóźnienia się do pracy z przyczyny, o której mowa

w ust. 1, za usprawiedliwioną stanowi zaświadczenie, wystawione przez kierującego akcją ratowniczą lub właściwego komendanta (naczelnika) straży pożarnej. Zaświadczenie zawierać powinno imię i nazwisko pracownika oraz miejsce i czas udziału w akcji ratowniczej. W wyjątkowych wypadkach, gdy uzyskanie zaświadczenia nie było możliwe, podstawę usprawiedliwienia może stanowić oświadczenie pracownika.

4. Za czas nieobecności w pracy w związku z udziałem w akcji ratowniczej pracownik zachowuje prawo do wynagrodzenia, obliczonego jak za urlop wypoczynkowy w swoim zakładzie pracy.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

14

PISMO OKÓLNE Nr 20 PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 31 lipca 1968 r.

w sprawie zwrotu kosztów podróży za dojazdy na konsultacje pracowników, skierowanych na kursowe szkolenie lub doskonalenie zawodowe.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 10 sierpnia 1968 r. Nr 5, poz. 10)

Na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) ustala się, co następuje:

Pracownicy skierowani na kursy zgodnie z przepisami uchwały nr 239 Rady Ministrów z dnia 6 sierpnia 1964 r. w sprawie niektórych zasad dotyczących prowadzenia i finansowania kursowego szkolenia lub doskonalenia zawodowego (Monitor Polski Nr 58, poz. 274), obowiązani są do uczestniczenia w zajęciach szkoleniowych, w celu uzupełnienia kwalifikacji zawodowych, wymaganych dla pełnienia obowiązków na zajmowanym stanowisku. Do zajęć szkoleniowych na kursach korespondencyjnych (zaocznych) należy uczestniczenie w krótkotrwałych konsultacjach, których celem jest udzielanie słuchaczom kursów pomocy w szkoleniu.

W związku z tym, zgodnie z § 29 ust. 1 powoła-

nej uchwały należy uznać, że pracownikom skierowanym na kursy korespondencyjne (zaoczne) przysługuje zwrot kosztów przejazdu oraz ewentualne diety za czas przejazdu również w razie obowiązku uczestniczenia w konsultacjach. Zwrot kosztów przejazdów przysługuje najtańszym środkiem lokomocji, przy czym:

— jeżeli tego wymagają względy służbowe albo niedogodne połączenia może być przyznany zwrot kosztów podróży 2 klasą pociągiem pociągami pospiesznymi,

— jeżeli przejazd na konsultację trwa co najmniej 8 godzin w jedną stronę przysługują diety za czas przejazdu na zasadach obowiązujących przy podróżach służbowych. Za czas pobytu na konsultacji nie przysługują diety ani zwrot kosztów noclegów.

Pracownik skierowany na kurs szkolenia zawodowego powinien być uprzednio powiadomiony o przysługujących mu należnościach za czas pobytu na kursie.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

15

WYTYCZNE Nr 16

PRZEWODNICZĄCEGO KOMITETU PRACY I PŁAC

z dnia 3 czerwca 1968 r.

w sprawie zatrudniania absolwentów szkół przysposobienia zawodowego na terenie m. st. Warszawy.

(Dziennik Urzędowy Komitetu Pracy i Płac z dnia 10 sierpnia 1968 r. Nr 5, poz. 11)

Na podstawie § 5 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 27 kwietnia 1960 r. w sprawie szczegółowego zakresu i trybu działania Komitetu Pracy i Płac oraz zakresu współpracy Komitetu z innymi organami administracji państwowej (Dz. U. Nr 23, poz. 133) w porozumieniu z Centralną Radą Związków Zawodowych ustala się, co następuje:

1. Absolwenci szkół przysposobienia zawodowego, utworzonych w trybie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 25 lipca 1967 r. w sprawie wprowadzenia obowiązku kształcenia zawodowego młodzieży w wieku od lat 15 do lat 18 na terenie m. st. Warszawy (Dz. U. Nr 30, poz. 142), odbywają wstępny staż pracy na zasadach i w trybie ustalonym w

uchwale nr 196 Rady Ministrów z dnia 13 czerwca 1958 r. o wstępnym stażu pracy absolwentów zasadniczych i średnich szkół zawodowych oraz średnich szkół ogólnokształcących (Monitor Polski Nr 47, poz. 273).

2. Okres wstępnego stażu pracy dla absolwentów szkół przysposobienia zawodowego zakład pracy ustala w granicach od 6 do 12 miesięcy w oparciu o przepisy szczegółowe obowiązujące w danym resorcie lub zakładzie pracy w odniesieniu do absolwentów zasadniczych szkół zawodowych.

W przypadkach indywidualnych, uzasadnionych przydatnością w zakładzie pracy absolwenta szkoły

przysposobienia zawodowego, dyrektor zakładu pracy może skrócić czas wstępnego stażu pracy, jednakże nie niżej 6 miesięcy.

3. Absolwentom szkół przysposobienia zawodowego w czasie odbywania wstępnego stażu pracy przysługuje wynagrodzenie zasadnicze według II kategorii zaszerzegowania robotników.

Absolwentowi wynagradzanemu według systemu dniówkowego może być przyznana premia w wysokości nie przekraczającej 25% wynagrodzenia zasadniczego.

Przewodniczący Komitetu Pracy i Płac: *A. Burski*

Wydawnictwo Związkowe CRZZ — Warszawa, ul. Spasowskiego 1/3

WARUNKI PRENUMERATY:

Prenumeratę na kraj dla czytelników indywidualnych przyjmują urzędy pocztowe, listonosze oraz Oddziały i Delegatury „Ruch”. Można również dokonywać wpłat na konto PKO Nr 1-6-100020 — Centrala Kolportażu Prasy i Wydawnictw „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23. Wszystkie instytucje państwowe i społeczne mogą zamawiać prenumeratę wyłącznie za pośrednictwem Oddziałów i Delegatur „Ruch”. Prenumeraty przyjmowane są do 10 dnia miesiąca poprzedzającego okres prenumeraty.

Cena prenumeraty: kwartalnie — zł 10.—, półrocznie — zł 20.—, rocznie — zł 40.—

Prenumeratę ze zleceniem wysyłki za granicę, która jest o 40% droższa — przyjmuje Biuro Kolportażu Wydawnictw Zagranicznych „Ruch” Warszawa, ul. Wronia 23, tel. 20-46-88; konto PKO Nr 1-6-100024.

Egzemplarze numerów zdezaktualizowanych można nabywać w Punkcie Wysyłkowym Prasy Archiwalnej „Ruch” Warszawa, ul. Nowogrodzka 15/17, konto PKO Nr 114-6-700044 VII O/M Warszawa.

Drukarnia Wydawnictwa Związkowego CRZZ. Papier gazetowy kl. VIII. 50 g. Objętość ark. wyd. 3, ark. druk 2,5. Zam. 855/68. 21 800 egz.

INDEKS 35404